

MINT A FÁK

Nem emlékszem már, hogy miért akartunk mindenképpen elindulni, de ki-mondatlanul is egyetértettünk abban, hogy mennünk kell, felültünk tehát az utolsó sebesvonatra, amit még éppen elértünk a szürkületben lesben álló vadállatra emlékeztető pályaudvaron, futva érkeztünk a peronra gyanúsan rezgő reklámszatyraikkal, amikben a büfében vásárolt dobozos söröket cipeltük, mert tudtuk, hosszú út lesz, olyan hosszú, hogy azt józanul talán el sem bíránk viselni, nem tudom, járnak-e még ilyen szerelvények, de akkoriban az utolsó vonatok voltak mindig a legrosszabbak, se fűtés, se világítás nem volt rajtuk, és gyakran az ajtókat sem lehetett rendesen behúzni, úgy süvített keresztül a szél a fülkéken, mintha őrült tempóval haladnánk, pedig éppen csak vánszorogtunk, vastag kabátjainkat le sem véve, dideregve ültünk a kopott, jéghideg műbőr ülésre egymással szemben, rajtunk kívül mást nem is láttunk felszállni, talán az egész kocsi üres volt, és ahogy haladtunk előre, azt is el tudtam képzelni egy idő után, hogy csak minket visz a vonat, csak miattunk indították el homályos, távoli célja felé, de erről persze szó sem volt, mégis, hiába vártuk, hogy jöjjön a kalauz, nem bukkant fel, a sötét pedig olyan hirtelen szállt le, hogy a szavunk is elakadt, amint közénk férközött ragacsos leheletével a kátrányízű éjszaka, nem tudom, hányadik sörömet ihat-tam, de egyszer csak felfogtam, hogy elképzelésem sincs már, hol járunk, és amikor rákérdeztem, te sem tudtad megmondani, csak hümmögtél, és az ab-lakra tapasztott kézzel kémleltél kifelé, ott azonban nem volt már semmi, fe-ke-te, áthatolhatatlan függönyként lebegett az elviselhetetlenül egyhangú alföldi táj, egy pillanatra rosszullét fogott el, de aztán gyorsan elmúlt, és a helyét valami zavarba ejtő otthonosság vette át, aminek talán a részegséghez is volt némi köze, vagy a fáradsághoz legalább, mindenesetre megnyugod-tam, te meg, miután feladtad a nézelődést, visszafordultál, és minden előz-mény nélkül azt mondtad, ez a hazánk, ma sem értem pontosan, hogy mit akarhattál ezzel, de éreztem, hogy igazad van, aztán kibontottunk egy újabb sört és hallgattunk tovább, amíg csak lassítani nem kezdett a vonat, majd enyhén megdőlvén kanyarodni, végül éles csattogással átkeltünk egy hídon, ám a folyót nem láttuk odalenn, te mindenesetre készülődni kezdtél, és va-lóban, kisvártatva fények jelentek meg a horizonton, néhány perc múlva

pedig egy állomásépület elé értünk, a rosszul megvilágított, rozsdás névtábla láttán egyszerre éreztem nyugalmat és idegenséget, mert végül is megérkeztünk, habár már sejtelmem sem volt, miért ide, feltámadt a vihar, de te határozott léptekkel indultál el abba az irányba, amerre a város központját feltételeztük, én pedig még mindig ott álldogáltam az épület előtt bizonytalanul, emlékszem, kérdezni akartam valamit, de addigra túl messze voltál már, úgyhogy némán utánad eredtem, és aztán így mentünk végig az úton, beledőlve a szélbe mint a fák.

A TROLLHÄTTANI GÁT MEGNYITÁSA

A sziklás folyómeder még üres volt, amikor odaértünk a gát alá, de a parton már egészen nagy tömeg várakozott nyugtalan toporgással, és az emberi zaj nehéz masszája betöltötte a völgyet, alig találtunk helyet magunknak, ahonnan látni reméltük az áradást, én nem is akartam közelebb férkőzni a korláthoz, valahogy viszolyogtam a vállamnak ütődő vállak, az oldalamba fúródó könyökök, és a lábfejemre nehézkedő cipőtalpak gondolatától is, de te hajthatatlan voltál, csak törtél előre egyre, préselted magad befelé a testek sűrűjébe, néha-néha visszapillantva rám, hogy vajon követlek-e, vagy máris elvesztem az idegen arcok rengetegében, de persze mentem utánad, nem tehettem mást, elfogadtam, hogy akármi következik, azt látnom kell nekem is, végül egy alacsonyabb meredély szélére verekedtük ki magunkat, de addigra már annyira feltorlódtak körülöttünk az emberek, hogy onnan aztán semerre sem tudtunk mozdulni, és ekkor felharsantak a szirénák, mintha bombázásra figyelmeztetnének, a tömeg pedig egy csapásra elnémult, akár ha egy előre begyakorolt koreográfia szerint viselkedett volna mindenki, csak a madarak törtek ki riadt kiáltozással a fák koronái közül, miközben odafent a nehéz vaskapuk éles csikorgással megmoccantak, mint egy lassított felvételen, lomhán feltárták rozsdás állkapcsukat, s engedték előretörni a vizet, ami innen nézve eleinte gyenge, fehér habzásnak tűnt csak, ártalmatlan, néma szivárgásnak, majd az egyre duzzadó hullámok hirtelen eltakarták a gát nyílását, de még mindig hang nélkül, még mindig távol, mintha megálltak volna egy pillanatra erőt gyűjteni, mielőtt lezúdulnának ránk, aztán előbb a hideg szél hirtelen rohama, majd, mint egy robbanás, a kövek közé csapódó irdatlan teher robaja ért le hozzánk, bár álltak közöttünk néhányan, jól láttam az arcod minden rezdülését, a várakozó mosolyt, az izgatott pillantásokat és aztán a lassan belédkúszó félelem apró rándulásait is, a nálad lévő fényképezővel gyorsan kattintottál még egyet-kettőt, de ahogy a hömpölygés közeledett, s a meredély is reszketni kezdett a lábaink alatt, riadtan fordultál

felém, én azonban direkt nem mosolyodtam el, nem akartam neked segíteni, hogy érezd, ha valami történik, az egyedül a te hibád lesz, ekkorra a körülöttünk álló gyerekek már sikítozni kezdtek, s a szüleiket kérlelték, hogy vigyék őket hátrébb, de a moccanatlan tömeg falként vette őket körül, lát-
106 tam, hogy két ember között megpróbálsz valahogy átnyúlni felém, de még időben visszább húzódtam, így nem érhattél el, és abban a pillanatban nekicsapódott az ár az alattunk kimeredő sziklafalnak, embertelen, mély zúgása minden egyebet elnyomott, a női sikolyokat, a gyereksírást, a férfiak artikulálatlan ordításait, de még össze-vissza csapongó gondolatainkat is, mégis, ebben a magától értetődő és üres pillanatban világossá vált, hogy mi lesz velünk, hogy mit kell mondanom legközelebb, ha elül ez a zaj, aminek akkor úgy tűnt, nem akar vége szakadni, pedig talán csak néhány másodpercig tartott, azután kitört a tapsvihár és diadalittas hurrázással nyugtázták az emberek, hogy túléltek ezt is, mintha bármit is túl kellett volna élni, mintha bármit is túl lehetne.

